

MANNA

VII. évf. 3-4. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2011. március-április

Akarom

Akarom: fontos ne legyek magamnak,

*A végtelen falban legyek egy téglá,
Lépcső, min felhalad valaki más,
Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
Ám a kálász nem az ő érdeme.
Legyek a szél, mely hordja a magot,
De szirmát ki nem bontja a virágnak,
S az emberek, mikor a mezőn járnak,
A virágban hadd gyönyörködjenek,
Legyek a kendő, mely könnyet töröl,
Legyek a csend, mely mindig enyhet ad.
A kéz legyek, mely váltig simogat,
Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok,
Legyek a fáradt pillákon az álom.
Legyek a délibáb, mely megjelen,
És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem,
Legyek a délibáb a rónaságon.
Legyek a vén föld fekete szívéből
Egy mély sóhajítás fel a magas égig,
Legyek a drót, min üzenet megy végig
És cseréljenek ki, ha elszakadtam.
Sok lélek alatt legyek a tutaj,
Egyszerű, durván összerótt ladik,
Mit tengerbe visznek mély folyók,

Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,
Míg le nem teszi a művész a vonót.*

Reményik Sándor

Ha feltámadtunk a Krisztussal...

Ilyenkor tavasszal méltán beszélnek az emberek a természet feltámadásáról. A nap meleg sugarainak hatására a fagyos talaj halotti dermedtségéből felenged, a növények rügyet fakasztanak, virágaik kibomlanak, s az állatvilág is megelevenedik. A levegő mámorítóan fűszeres illata az újrakezdés lehetőségét, az élet diadalát hirdeti mindenfelé.

Átvitt értelemben is alkalmazzák a „feltámadás” fogalmát – elsősorban politikai, gazdasági vonatkozásban, (éppen az elmúlt napokban beszéltek egyes politikusok „Magyarország feltámadásáról” az új alkotmány elfogadása kapcsán!) de gyakran kulturális, filozófiai síkra vetítve. Innen már csak egy kis – bár kétségkívül merész – ugrásra van szükség, hogy az egész keresztyénség feltámadása, az egyes egyházak megújulása kerüljön szóba.

Ezen a ponton rögtön izgalmassá válik számunkra a kérdés: vajon a magyarországi baptista egyháznak is fel kell támadnia, vagy pedig nyugodtan haladhatunk a 160 év alatt jól kitaposott ösvényen – meglehetősen beszűkült szemlélettel és változatlan módszerekkel? S ami még inkább bennünket érintő kérdés, hogy *a mi gyülekezetünknek, a budai baptista gyülekezetnek szüksége van-e feltámadásra, egyszerűen ébredésre?* Választ remélve kísérik végig Megváltónkat a Nagyhét eseményein át, és tartsunk őszinte önvizsgálatot: jelen állapotunkban szükség van-e felülről való megújulásra?!

Hittel valljuk, hogy Isten gyermekei újjászületésük során részeseivé válnak Jézus Krisztus halálának és feltámadásának a Szentlélek által. E fontos esemény megtörténte és időpontja minden hívő embernek kedves, örömteli megtapasztalása. Ennek ellenére a mindennapi küzdelmekben gyakran elveszítjük méltóságunkat, s elfelejtkezünk nemes küldetésünkről. Ezért szükségünk van arra, hogy Isten Igéje figyelmeztessen minket, mint ahogy Pál apostol is intette a Kolossében élő szenteket, ekképpen: „*Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. Az odafennvalókra törekedjétek, ne a földiekre. Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelenetek dicsőségben.*” (3:1–4).

Az idézett ígérész magába foglalja kárhozatos múltunkat, küzdelmes jelenünket és dicsőséges jövőnket. Több lényeges megállapítást tartalmaz, amelyek komoly eligazítást és kedves vigasztalást jelenthetnek számunkra. Az első és legalapvetőbb tény, hogy Jézus Krisztust nemcsak feltámasztotta az Atya a halálból, de a mennyben a maga jobbjára ültetve meg is dicsőítette. *Krisztus él és uralkodik!* Nekünk élő Megváltónk van, aki most is közbenjár érettünk és Szentlelkével támogat! – Vajon nem kellene jobban számolnunk a Feltámadott hatalmával és vezetésével, amikor missziómunkánkról és gyülekezetünk jövőjéről gondolkodunk?

A második fontos tény, hogy ha Jézus Krisztussal együtt meghaltunk és feltámadtunk, akkor a mi életünk *Övele együtt el van rejtve az Istenben.* Teljes biztonságban lehetünk, a Sátán nem árthat nekünk, mert

semmi és senki ki nem ragadhat minket az Úr kezéből. – Tegyük hát félre a gyávaságot, az emberektől való féltelmet, és hirdessük bátran a megfeszített, meghalt és feltámadott Jézus Krisztus evangéliumát!

A harmadik lényeges üzenet a jelenben folytatott lelki harcunkra vonatkozik: ha feltámadtunk a Krisztussal, *azokat kell keresnünk, amik odafent vannak, és nem a földieket.* Nem szabad úgy berendezkednünk, mintha a földön akarnánk tölteni az örökkévalóságot. S azt sem engedhetjük meg, hogy öemberünk vágyait és kívánságait érvényre juttatva a mulandó és romlandó világhoz kötődjünk. Legyen állandó törekvésünk a mi újemberünk erősítése, naponkénti növekedése az Úr akaratának szüntelen keresése és engedelmes megvalósítása által!

A negyedik s egyben utolsó üzenet a jövőt tárja fel: a mi Üdvözítőnk dicsőséges visszajövetelekor, *vele együtt mi is dicsőségben jelenünk meg.* Először a Krisztusban elhunytak támadnak fel, majd akik akkor élnek, elváltoznak és megdicsőült testben együtt elragadtatunk a levegőégbe, az Úr fogadására. Istenben való hitünk tehát *reménység* is egyben, s tudjuk, hogy ez a reménység nem szégyenít meg minket! E biztos jövő dicsősége beragyogja életünket, erőt ad küzdelmeinkben, és megújít szolgálattunkban.

Isten szeretné elvégezni bennünk, hogy valóban a „*feltámadás fiai*” legyünk. S ha egyenként megújíthat minket, akkor lehetségessé válik, hogy közösségileg is az Ő akarata szerint formálódjunk a „*feltámadás gyülekezetévé*”!

Kolozs Nagy János

VENDÉGSÉGBEN

„Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.”

Fabián Dávid és Inesz testvéreink egy ideig gyülekezetünk tagjai voltak, majd máshová vezette Isten őket. Inesz súlyos betegségen esett át első gyermeke születése után (még akkor, amikor itt voltak tagok), de Isten sok csodán át meggyógyította ebből. (Inesz levele a Manna legelső számában olvasható erről a próbáról.)

Most örömhírrrel jelentkeztek testvéreink. Istenünk kegyelméből 2011. február 27-én megszületett második gyermekük, *Eunika Krisztina*. Adatai: 3170 gr és 51 cm.

Inesz írta, hogy nagyon jó és aranyos a kislány, jól eszik és alszik, a képen már 7 napos. Krisztina azt jelenti győzedelmes keresztény, Eunika pedig Timóteus édesanyja volt, akiről a 2Tim 1,5-ben olvashatunk.

Ineszek szeretetteljes köszöntésüket küldik.

Közreadta: Sztasákné Erzsi

VELÜNK TÖRTÉNT

Debreceni ifikonferencia

Ahogy minden évben, idén is megrendezésre került a Debreceni Ifjúsági Konferencia (január 28-30.) és szintén, mint minden évben, Budáról is mentünk páran. Nagyon nagy élmény volt, most is sokat épültünk, megismerkedtünk új emberekkel (én legalábbis biztos).

Ezen kívül hitben is sokat fejlődtünk. Többek közt a tanítások miatt, mert el lehetett gondolkozni rajtuk és egyben bátorítóak is voltak. Nekem az maradt meg, ami a Jelenésekben van. Van egy halott gyülekezet és Isten a halottnak mondja, hogy: „Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik haló félben vannak” (Jel 3,2). Révész Tamás prédikációi is nagyon jók voltak. Jó volt, hogy összefüggtek egymással a dolgok, az Ézsaiás 6-ról szóló prédikáció volt az egyik legjobb, mert amikor felol-

vasta, hogy Isten azt mondta, hogy „Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?” (Ézs 6,8), ezt Isten tényleg megkérdezte és úgy láttam, nem csak tőlem.

Ki lehetett menni előre és egy keresztre rá lehetett ragasztani egy cetlin is, ha valaki eldöntötte, hogy azt mondja, hogy „itt vagyok, engem küldj”, jó volt látni, hogy ezt sokan megtették. Remélem mindenki komolyan gondolta, aki kiment előre, tőlünk is voltak, akik kimentek, nektek is jusson eszetekbe ez a kérdés és a válaszotok!

Nekem maradandó élmény volt már ez magában is. Aminek nagyon örültem még, hogy voltak megtérők (HALLELUJA!), és sokan gondolták úgy, hogy oda kéne szálni az életüket Istennek, talán jobban, mint eddig. Mindkettőnél külön volt előrehívás is. A tanítás lényege, amit hallottunk nagyon aktuális. Fontos, hogy mi, hívők odaszántak legyünk Isten iránt, mert ha ezt nem tesszük meg, akkor mások sem fognak egyebet látni belőlünk, csak egy vallást a sok közül és nem fogják Istent megismerni. Fontos az is, hogy megerősítsük egymást, hiszen testvérek vagyunk, a körülöttünk lévő világ kökemény (ezt sokszor látjuk az utcán is), komolyan kell vennünk a „hit nemes harcát”, nekünk, akik elnyertük az Örök Életet, hogy mások is elnyerjék.

A többi élmény, a sok móka, a beszélgetések, a séta, a késői lefekvés meg egyszerűen felejthetetlen volt.

Simon Dávid

SZEBIN 2011

Március 20-án, szombaton *Sonkoly Anna és én* egy napos látogatást tettünk Szegeden, a Szegedi Ifjúsági Konferencián.

A konferencia témája „Isten hatalmának korlátai – szakíts, ha bírsz!” volt. A tanítások és a bizonyágtételek mind arról szóltak, hogy Istennek semmi sem lehetetlen, és csak egy olyan korlát van, ami akadályozhatja: mi magunk.

A délelőtti alkalmon *John Punch*, amerikai testvér hirdette az igét. Arról beszélt, hogy Isten szabadságot adott az övéinek Jézus által, nem kell korlátok között élnünk. A mi életünk úgy teljes, ha Krisztusban szabad.

Az énekléseket a szegedi ifjúságból és gyülekezetből verbuválódott kis csapat vezette. Jó volt látni, hogy őszinte szívvel álltak ki, hogy énekeljenek és bizonyá-

got tegyenek Isten munkájáról az életükben. A délelőtti alkalom után mindenki ebédelni ment, hogy a lelki táplálék után némi testi táplálékot is magához vegyen. ☺

Délután szemináriumok voltak: A dicsőítés korlátai (Pintér Béla), A bizalom korlátai (Sárosi Márk), Az erőnk korlátai (Vörös Róbert, Filmklub), Az evangélizálás korlátai (FÉK - Fialok az Élet Küszöbén). Tanulságosak voltak, én személy szerint épültem belőlük.

Az esti alkalom evangélizáció volt, ahova nagyon sok vendég is érkezett. A tanítást Pintér Bélától hallottuk, aki az evangéliumot prédikálta a jelenlevőknek. Néhány fiatallal együtt egy jelenetet is előadtak, majd a szegedi Gospel kórus énekelt.

Isten ezen a hétvégén bőségesen gondoskodott lelki táplálékról. Köszönöm neki, hogy én is részesültem belőle!

Ádány Szilvia

ISMERJÜK EGYMÁST?

Tavaly ősszel érkezett gyülekezetünkbe szolgálatra Horváth Ádám III. éves teológiai hallgató testvérünk. Ifjúságunkba jól beilleszkedve a fiatalok talán előbb ismerték meg, de a prédikációit hallgatva a gyülekezet is hamar szívébe zárta, és közvetlenségéről, kedvességéről ismerte meg. Fiatal, de eddigi életét is Isten irányította. Erről, korábbi élményeiről és döntéseiről olvashatunk az alábbi interjúbán.

– Kérlek, beszélj arról, hogy mikor, hol és milyen családba születtél, kik a szüleid, testvéreid, hogyan és hol teltek gyermekéveid?

1990. augusztus 17-én születtem, a szlovákiai Komáromban, hat gyermek közül az utolsóként: teljessé téve a nemek egyensúlyát, ugyanis három nővérem után született a két bátyám.

Édesapám különböző helyeken dolgozott, de általában a szakmájában villanszerelőként, édesanyám két évtizedig főállású anya volt, aztán próbált mindig helyben, a faluban munkát találni, hogy ne legyen belőlünk „kulcsos gyerek”, hanem ő várhasson iskola után. Szüleim a nyolcvanas évek második felében tértek meg, így én gyakorlatilag keresztyén családba születtem. Otthonukat egyszerre jellemezte a nyüzsgés és a harmónia: hat gyerek, ahol a legnagyobb korkülönbség tizenegy év. Sokszoros nagybácsiként azt hiszem nem lehetett egyszerű velünk! De volt harmónia is: nővéreim zenét tanultak és éneket, ezért nem állnak távol tőlem a klasszikusok, és régóta ismerem a hegedűt, a fuvolát, meg a zongora hangját is... Idősebbik bátyám hat évig hegedült, a fiatalabb zongorázott, majd egy-két évig csellózott. Magam hamar feladtam a zongorázást, bár ebben az is közrejátszott, hogy 1995-ben kiköltöztünk a városból Szentpéterre, egy kb. háromezres lélekszámú faluba.

Különös, hogy vidékre, családi házba költözni a legtöbb ember szerint pozitív, főleg egy ekkora családdal. Ezt én is elismerem, mégis, sosem taszított a város: nem a zajt, a koszt, vagy a zsúfoltságot láttam benne, hanem a nyüzsgést, a lehetőségeket, és a gyorsaságot.

Azért nem bánom, hogy öt éves koromtól egy csendes kis utcácskában éltünk, ahol az úton is lehetett focizni a kis forgalom miatt, és ahol háromszáz méterre volt a „búros”, azaz egy kis erdő. Szerettem a nyarat, a tavaszt és a telet is: az előbbieket a kellemes időjárás, a biciklizés, és a fáramászás kellemes órái miatt, az utóbbit meg azért, mert egész napokat szánkózással tölthetünk az erdőben.

A testvéreimmel, hála az Úrnak, mindnyájan az Ő gyermekei vagyunk, és aktív gyülekezeti tagokként szolgálunk. A nővéreim házások, a legidősebb az Egyesült Államokban él, a középső Szentpéteren, a legfiatalabb Monoron. Az idősebbik bátyám elsős a teológián,

vele szobatársak vagyunk, a fiatalabbik viszont Pécsen egyetemista. Nővér, pedagógus, szociális munkás, villamosmérnök és szociológus, rendre ez a testvéreim foglalkozása/végzettsége. Leginkább a nagyobb ünnepeken, születésnapokon találkozunk. Van egy saját levelezőlistánk, ezen tartjuk a folyamatos kapcsolatot.

– Milyen volt a gyülekezet, ahol felnőtél, milyen volt az ifjúsági élet?

A komáromi gyülekezetről nem sokra emlékszem, hiszen nem sokkal múltam öt éves, amikor elköltöztünk. Ez egy kétnyelvű gyülekezet, magyarul és szlovákul is hangzottak el igehirdetések, énekek az istentiszteleteken. A gyülekezet egy kisvárosi, növekvő, olyan igazi rendszerváltás utáni lendületben levő gyülekezet volt. Aktív, színes ifjúsági élettel, és sok biznyságtétellel.

A szentpéteri gyülekezet ehhez képest nagy váltás volt. Amikor odaköltöztünk, egy nyugalmazott lelkipásztor testvér hirdette legtöbbször az igét, mint körzet Komáromhoz tartoztunk. Körülbelül 20-25 testvér járt akkor a gyülekezetbe, sok volt az idős. Mindezek mellett élő hitű, barátságos, közvetlen testvéreket ismerhettünk meg, akik buzgók voltak az imádkozásban, és nagyon vágytak arra, hogy legyen misszió a felnövekvő generáció között is.

A vasárnapi iskolát néhány évig az egyik nővérem tartotta nekünk, nagyon jó anyagokkal dolgozott, és ezzel is sokat hozott ahhoz, hogy jó bibliaismeretünk legyen.

Aztán 2000 környékén önálló körzetté váltunk Negyeddel, egy másik magyar gyülekezettel, és a gyülekezetnek saját lelkipásztora lett: Dóczé Bálint. A gyülekezet azóta sokat változott, növekedett. Hála az Úrnak, szinte minden évben voltak bemelegítők, szerveztünk evangelizációkat, fogadtunk vendégeket: gyülekezeteiket, missziói társaságokat, vagy misszionáriusokat...

Néhány év múlva belekezdünk az imaház bővítésébe is. Igazi csoda volt, hogy az épületre fél év alatt tető kerülhetett, majd a következő évben átadhattuk a kiszolgáló termeket.

– Hogyan történt megtérése, milyen út vezetett a Megváltóval való találkozásodhoz? Hol és ki által történt a bemelegítés?

A megtérésem egy este történt otthon, a szobámban: Isten megérintett, megszólított, és éreztem, hogy itt a lehetőség. Jól tudtam, hogy a megtérés még előttem van, és egyszer el kell jönnie. Tudtam, hogy Istentől

kaphatok bocsánatot a bűneimre, és ő megújíthat. Ezeket akkor kértem tőle, és valóban átéltem azt, hogy ő velem van, megbocsátott, most már a gyermeke vagyok. Ekkor kilenc éves voltam. A bemelegítésem 2000 októberében történt, Bagotán, egy közeli imaházban, mert akkor még nem volt bemelegítő medence az imaházunkban. A lelkipásztorunk, Dóczé Bálint merített alá.

– *Milyen szolgálatokba kapcsolódtál be, miután a gyülekezet tagja lettél?*

A gyülekezetben versekkel, énekekkel szolgáltunk már kiskorunk óta, aztán főleg evangelizációkon és ünnepeken a fiatalok közt énekeltem én is. Körülbelül tizenhat évesen vezettem először imaórát, később pedig, amikor a nővérem kismama lett, egy évre átvettem a vasárnapi iskola vezetését is.

Amikor a gyülekezet missziózni kezdett Dunaszerdahelyen, én a Bus4Life mellett, néhány önkéntessel együtt járókelőkkel beszélgettem a hitről, a Bibliáról, a templomba járásról. Ez egy fontos tapasztalat volt: egy hét alatt sok mindent átértünk, és sokakkal beszélgettünk. Tizenéves diákoktól az idős hajléktalanokig mindenkit meghallgattunk, akivel lehetett imádkoztunk is, vagy csak elmondtuk neki az evangéliumot. A buszon egyébként keresztyén könyveket árultak, traktátusokat osztottak. A busz a város központjában parkolt, így sokan sétáltak arra, a közeli parkban vagy a busz mellett pedig kellemesen lehetett beszélgetni.

– *Hogyan alakultak iskolás éveid?*

Az általános iskolát összességében szerettem. Új volt még a környezet, mikor elkezdtem, és eleinte azért kinéztek bennünket, mert olyan városiasan beszélünk, gyakorlatilag nem volt tájszólásunk, és nem is nagyon ragadt ránk... Néhány dolog már itt kiderült rólam: például, hogy jól megy a matek, de kevésbé mennek jól az idegen nyelvek, vagy, hogy szeretem a színjátszást, meg a sakkot... Majdnem cserkész lettem, de végül úgy alakult, hogy csak a csapatélményeimről, és egy nagytáborról tudnék mesélni. Hogy otthagytam a cserkészetet, ahhoz életem következő fejezetének is van köze.

A helyi, szentpéteri általánosba ugyanis csak négy évig jártam, utána nyolcosztályos gimnáziumba kerültem, matematika-fizika szakirányosként. A gimnáziumot utólag jobban értékelem, mint amikor oda jártam. Most azért vagyok hálás, mert nem csak ismeretben gyarapodtam ott, hanem sok mindenről ott alakult ki a látásmódom, az érdeklődési köreim, ott ismerkedtem meg sokféle embertípussal és helyzettel, amit azóta is hasznosíthatok. Emlékeztetések még az osztálykirándulások: megismerhettem Pécs, Budapest és Prága nevezetességeit, a Szlovák Paradicsom vagy épp a Balaton és Tihany szépségét. Hálás vagyok ezekért az éveikért.

– *Hogyan vezetett Isten abban az elhívásban, hogy a Teológián tanulj tovább? Milyen élményekkel gazdagodtál az akadémiai évek alatt? Milyen megtapasztalá-*

sokat szereztél a különböző gyülekezetekben, a legációk során?

2006 nyarán kerültem el egy angoltáborba Balatonszemesre, amit a helyi és a rózsakerti baptista gyülekezet ifjúsága szervezett. Az egész tábor egy nagy megtapasztalás volt nekem arról, hogy Isten hogyan munkálkodik, és milyen erőteljes az ő igéje és evangéliuma. Az utolsó este nyolcan adták át az életüket az Úrnak, ami szó szerint megdöbbentő volt a számomra. A hét során tapasztaltam azt, hogy Isten hogyan használ engem is, annak ellenére, hogy nem ismertem senkit, amikor odamentem. Ő csodás módon felkészített azokra a beszélgetésekre és kérdésekre, amikkel ott találkoztam. A tábor végére meggyőződésemmé vált, hogy Istennek kell szolgálnom a jövőben egész életemmel, teljes időben, és ezt akartam is, erre vágytam. Még két év volt hátra a gimnáziumból, ami alatt Isten többször megerősített, és arra vezetett, hogy a lelkipásztori szakirányra jelentkezzek.

Az eddigi tanulmányaim során rengeteg embert megismerhettem, és sok gyülekezet életébe, történetébe és jelenlegi helyzetébe is betekintheztem. A társaimmal a teológián a sokszínűség áldásait tapasztalhattuk. Van köztünk agrármérnök, lelkes ex-focista, van, aki rendőrnök készült, és olyan is, aki magyar tanári diplomát szerzett.

Az évek során az egyik legnagyobb élmény a teológus diákkör megalakulása volt. 2009 őszén a baptista, az evangélikus és a református teológiák néhány hallgatójával elindult Magyarországon elsőként egy felekezeti teológus diákkör, a MEKDSZ (Magyar Evangéliumi Keresztény Diákszövetség) égisze alatt. Sosem felejtem el, ahogy ott ültünk Budán a MEKDSZ irodában és arról beszélgettünk, kik akarunk lenni, mi a célunk, és hogy a hét melyik napján tartjuk az alkalmakat. Éreztük, hogy valami elképzelhetetlen előtt állunk, ami érdekes és különleges lesz... Azóta másfél év eltelt: rengeteg embert megismerhettünk, néhányal elég szoros kapcsolatba is kerültünk. Tartottunk sorozatot az elhívásról, az istenképeinkről, és a közösségekről. Rengeteg vélemény, megközelítés, történetek, tapasztalatok – ezekkel gazdagítjuk egymást.

Elsőként a pesterzsébeti, másodikban pedig az ócsai gyülekezetbe voltam beosztva. Erzsébet egy nagy gyülekezet, egy nagy imaházban, ami nekem nagy váltás volt, az otthonihoz képest... Ugyanakkor éppúgy érzékelhető volt Isten munkája az embereken, a leleményesség, hogy így mondjam, Isten szolgálatában, és a jól szervezett közösségi élet áldásai. Őszintén szólva nagyon fiatalnak és tapasztalatlanak éreztem magam akkor ahhoz, hogy hozzá tehessek a közösséghez. Igyekeztem Istenre figyelni, és az ő vezetését keresni. Amit tanultam, és amire hívó emberként eljutottam, azt igyekeztem átadni, nemcsak mint teológus, hanem mint testvér a személyes beszélgetésekben, de az ifiken is. Részemről tehát az volt a tapasztalat, hogy az Úr sosem

véletlenül helyez oda, ahová, hanem céllal, még ha az kisebb, vagy más is, mint amit elképzelnénk.

Ócsa más arculatú közösség, nem csak méretre, hanem a „vidéki” jellegéből fakadóan is. Fontos tapasztalat volt például a fiatalokkal egy szociális otthonba járni, szolgálni, megismerni az ottaniak helyzetét, körülményeit. A közösség erejét is megtapasztalhattam, mert a gyülekezet imaházépítés előtt áll, de mégis közös munkával a meglévő imaház körül is számos felújítást elvégeztek, amíg ott voltam. Nagyon szerettem az ifi érdeklődését, nyitottságát a legkülönbözőbb témák iránt is: beszélgettünk például a megköötözöttségekről, a hitről, a dicsőítésről, sőt az eutanáziáról is.

A legációk mindig élménydúsak. Salgótarján, Szekszárd, Békés mind különböző körzetek, de egyik sem a híres teológus-történetek miatt emlékeztetéseket (híres teológus történetek: amikor rengeteget kell enni, amikor feleségjelölteket kínálnak, vagy amikor több mint egy tucat prédikáció jut karácsonyra). Sokkal inkább szeretetet, érdeklődést, és befogadást tapasztaltam. Mindenhol nagy kihívás hárult a lelkipásztorra, és a gyülekezetre is. Az a néhány nap arra voltak elegendő, hogy kicsit belelássak a körzetek testvériségének összetételébe, a közelmúlt történetébe, az alakuló jövőbe, és megpróbáljak ezekből tanulni, ezekben észrevenni az Úr erejét. És láttam, láthattam azt, hogy mindenhol vannak megtérők, vannak állhatatos, hálás hívők, hogy Isten megáldja és használja a népét. Úgy érzem, fontos volt, hogy ezeket a gyakorlatban is megtapasztaljam, így nemcsak én szolgáltam az ígértetésekkel, hanem a különböző közösségek is nagy szolgálatot tettek azzal, hogy életüket megmutatva bátorítottak és erősítettek.

– Kérem, hogy beszélj életed kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanított Isten eddigi hívő életedben? Hogyan formálta jellemet?

Kiemelkedő próbákról nem tudnék beszélni, mert a nagy kísértések, nehéz helyzetek gyakran megisméltódnak, vagy kicsit másképp újra előjönnek. Viszont átéltem kiemelkedő eseményeket, pozitívokat és negatívokat is, amiken keresztül Isten tanított, tovább vitt, vagy válaszút elé állított.

Sok történetet mesélhetnék, attól függően milyen régi történetekkel kezdeném. Az elhívásomról már szoltam, most pedig olyan történeteket szeretnék megosztani, amik nekem nagyon meghatározóak voltak az emberrel való kapcsolatokra nézve.

Az elsőt mindjárt a közepén kezdeném: tizenegyedikben, tavasz elején néhány hívő diákban az iskolából felmerült, hogy indítani kellene egy keresztyén csoportot, csak diákokból, akik az iskolán belül találkoznak hetente, valamelyik délután. Megkeresték a bátyámat és engem is, és elindult a szervezés, hogy mikor, kik, hogyan legyünk együtt. Én is gondolkodtam azon, hogy mit lehetne csinálni, és hogyan kellene minél szélesebb körben meghirdetni, jó programot szervezni: zenével,

előadóval; meg kell szerezni az aulát (a legnagyobb termet), stb. Végül egészen másképp alakult, mint ahogyan én elképzelttem – hála Istennek! Egy barátságos kis közösség lett belőle, ahol nem műsor van, hanem beszélgetés, imádkozás, ahol az énekeket nem válogattuk előre, hanem azt énekeltük, ami a szívünkön volt, ahol, ha valaki késve tudott csak érkezni, akkor elmondtuk neki, hogy eddig miről volt szó, és utána folytattuk, sőt ha utána még valaki jött, akkor annak is elmondtuk az eddigieket... Persze hirdettük, volt vezetője, volt „énekeskönyvünk”, de sokkal közvetlenebb, és ennél fogva hatékonyabb, áldottabb lett, mint képzeltem. Mondanom sem kell, hogy gyökeresen megváltozott a látásmódom a közösségi élet mikéntjeiről!

Egy másik mérföldkőhöz abból fakadóan jutottam el, hogy a gimnáziumi diákkörön keresztül néhány olyan emberhez is közel kerültem, akiknek bizonyos kérdésekben más volt a látásmódjuk, mint nekem. Egyszer valakivel Müller Péter írásai miatt akkora feszültség támadt közöttünk (én negatívan értékelem az irodalmát, szerinte viszont hasznos), hogy úgy döntöttem, megszakítom vele a kapcsolatot. Ez természetesen nem volt jó döntés, és nekem is fájt. Végül is a helyzet akkor oldódott meg, amikor rájöttem arra, hogy ha bizonyos kérdésekben nem is értek egyet valakivel, az még nem jelenti azt, hogy nem lehet kapcsolatom vele. Ezt elég későn tanultam meg, de Isten kegyelméből, áldott testvéreken keresztül, mégis egy életre megjegyeztem. Egy személyiséget mutatott rá arra, hogy van hajlamom az ilyesmire, de mivel ezt a tesztet keresztyének készítették, az értékelésnél felhívták a figyelmet arra is, hogy ez miért nem helyes. Rájöttem, hogy nem volt tisztesleges, hogy ennyire bele akartam szólni az életébe, másrészt cseppet sem volt krisztusi, szereteteli gesztus, hogy egyik napról a másikra teljesen elfordultam tőle. Ezután, ha ilyen helyzetbe kerültem, sokkal empatikusabban tudtam elmondani a véleményem, és sokszor tapasztalom azoknak a kapcsolatoknak az áldásait, amiknek az előbbi ok miatt nem vettem véget. A vitás kérdésekben pedig inkább igazoljon, vagy cáfoljon meg engem az idő, esetleg majd az Úr, mintsem, hogy abban a hamis tudatban tetszelegjek, hogy nálam van a teljes és tökéletes igazság...

Egy másik nagy próba akkor jött az életembe, miután elkezdtem a teológiát, és látszódnia kezdett, hogy mennyi kapcsolatot nem tudok tovább ápolni, mivel gyakorlatilag Pesten élek. Eleinte még visszazsanzáztam a korábbi helyekre, de lassan arra eszméltem, hogy alig tudok aktualitásokat azokról, akikkel korábban napi, vagy heti szinten találkoztam. Nehéz volt, de Isten megtanított hálát adni azért, amit az új környezetben adott. Mert sosem voltam egyedül, sőt, az évfolyamtársaimmal egy rendkívül jó csapatba kerülhettem a teológián. A következő nyáron pedig a dunántúli táborban jöttek létre olyan kapcsolatok, amik mindmáig meghatározóak. Meg kellett tanulnom ezt a leckét is, hiszen azóta már ezekből a körökből is kikerültek néhány

nyan, és tudom, hogy az életem során valószínűleg még néhányszor szembekerülök majd hasonló helyzettel...

– *Van-e kedves igéd, éneked, és miért az?*

Kedves, kedvelt igém számtalan van. (Kicsit olyan ez, mint ha a botanikust a kedvenc növényéről kérdeznék...) Egy-egy mondatot kiragadni a Bibliából nem mindig jó, ez a vers is csak akkor érthető, ha elolvassuk azt, ami előtte áll:

„Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá, hogy amint meg van írva: "Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék." (1Kor 1,30-31)

Azért kedves ez az ige a számomra, mert tömören összefoglalja, hogy kicsoda számomra Jézus Krisztus, és az előzményekben kifejtettekét summázza egy fontos öszövétségi idézettel.

Ének? Az énekekkel még nehezebb a dolgom, mert ha a szöveg valami számomra fontosat fejez ki, és a zenéje jól illik hozzá, akkor hamar megszeretem. Mostanában egy angol ének jár gyakran a fejemben, aminek néhány sorát szabad fordításban idézem:

*Az embernek nem joga, hogy csak nézzen és ne küzdjön, miközben a népek álma összetört.
Nyisd meg a szemünket, mely oly vak,
így talán megtaláljuk az Irgalmat a szükségben levőknek.
...Csak te tudod meggyógyítani a megtört szívet,
és megtenni, hogy lásson a vak,
teljesen eltörölni a bűnösök múltját,
és megszabadítani a foglyokat,
letörölni az özvegyek könnyeit, és éneket adni szívükbe,
Legyen Atyjuk az árváknak
Üdvözítőnk és Királyunk!
Kezed és lábad leszünk,
megfutjuk a pályát,
a legsötétebb helyen a te fényed leszünk!*

Az ének címe: *Solution*, azaz *Megoldás*. Az idézett rész és a fordítása talán nem adja vissza, milyen erőteljesen hangsúlyozza ez az ének, hogy keresztyénként a társadalmi felelősségvállalás (nyomorgó tömegekért) kötelességünk, és, hogy végső soron csak az Úr tud megoldást adni. Azokról a borzalmakról, amiket egy vörösiszap-katasztrófa, vagy egy szökőár után látunk, vagy akár csak itt Budapesten, az utcán, gyakran ez az ének jut eszembe.

– *Milyen élményeid vannak eddig Budáról, az ifivel való kapcsolatodból? Milyen visszajelzéseket kapsz a testvérektől? Van-e valamilyen meglátásod a gyülekezet állapotáról, a jövőjéről?*

A gyülekezetről már az első benyomásom is pozitív volt: egy igen profán dolog, a karosszékek okozták ezt. © Az ifivel elég sok időt tölthettem együtt, hiszen ami-

kor csak tehetem, részt veszek az alkalmakon. Nagyon szimpatikus kezdeményezés számomra az imadoboz, úgy vélem más gyülekezetekben is érdemes lehet hasonló „projektet” indítani. Kis csoportokban szoktunk imádkozni, ahol lehetőség van saját imakéréseket is megosztani. Ugyanezt mondhatom el az imacsoportról, ami vasárnap este szokott lenni, az istentisztelet után. Felemelő, hogy konkrét dolgokért járhatunk közben az ifi tagjaival, imádkozhatunk másokért és értünk is imádkozik valaki. Jó befejezése ez a vasárnapnak, és felkészülés a következő hétre. Az ifit egyébként egy kedves, lelkes csapatnak ismertem meg, és hiszem, hogy ilyen is marad!

Egy teológusnak nincs mindig egyszerű dolga. A gyülekezetek fegyelmezettek, jó rendben élnek, ami nem is baj. Néhány kivételtől eltekintve azonban emiatt legfeljebb a kézfogásokból, vagy az áldáskívánás hangsúlyából tudnék következtetni arra, hogy mit gondolnak a testvérek, de a gondolatolvasás nem az erősségem. Vajon megszólította őket az ige? Volt valamilyen üzenet, ami megragadta a gondolataikat, vagy elindított bennük valamit? Persze, ezek nem mindig az igehirdetőre tartoznak: magánügyek, vagy csak a legközelebbi emberekkel lehet megosztani. Azért van, aki mond néhány szót, vagy esetleg az igehirdetés formai részéhez vannak megjegyzései, ötletei, de ez elég ritka. Ha jót mondanak, persze örül az ember, ha kritikát, akkor megfontolja, de ettől sem lesz szomorú, hiszen ha a jövőben jobban végzi a szolgálatát, az mindenkinek jobb.

A gyülekezet állapota összetett. Egyrészt érezhető a tartós válság hangulata, és láthatóak ennek a hátrányai is: a bizonytalanság és a megtorpantság. Ugyanakkor Isten rengeteg áldást ad a gyülekezetnek: megtérőket, kitartást a szolgálatokban, örömet és növekedést a tagoknak. A jövő teljesen tőlünk függ, Istenen biztosan nem múlik sem a növekedés, sem a békesség, sem az, hogy áldásokat, megtapasztalásokat adjon a már meglévő szolgálatokban, és azokban, amikbe ezután kezd bele a gyülekezet. Az ajándékok el vannak készítve, a gyülekezeten múlik, hogy felkészül-e az átvételükre, és a kibontásukra. Az egység, a közös ima, az állhatatosság a hitben, és nyitottság Isten vezetésére – azt hiszem ezek a legfontosabbak a jövőre nézve.

– *Köszönöm kedves válaszaidat. Ezzel az igével kívánom, hogy Isten vezetése alatt legyen továbbra is az életed, és hogy mindig ismerj fel minden akadályt, ami közted és az Úr közé állhat.*

„Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből! Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked.” (5Móz 6,5-6)

Ádány Judit

TALLÓZÓ

Levél Istenhez

A postahivatalban dolgozott egy ember, akinek abból állt a munkája, hogy az olvashatatlan címzésű leveleket feldolgozza. Egy nap egy remegő kézírású, Istennek címzett levél érkezett meg, tényleges cím nélkül. Azt gondolta ki kell nyitnia, hogy lássa, mi van benne. A levél a következőket tartalmazta:

Drága Istenem, egy 83 éves özvegy vagyok, aki alacsony nyugdíjból gazdálkodik. Tegnap valaki ellopta a táskámat. 100 dollár volt benne, ami az összes pénzem volt a következő nyugdíjig. A következő vasárnap Karácsony van, és két barátomat hívtam meg ebédre. A pénz nélkül nem vehetek élelmet, nincs miből. Nincs családom, akikhez fordulhatnék, és Te vagy az egyetlen reményem. Uram, tudsz-e segíteni rajtam? Üdvözlettel Edna.

A postai dolgozó meghatódott. Minden kollégájának megmutatta a levelet. Mindenki a zsebébe nyúlt és néhány dollárt szedett elő. Mikor már mindenkinél meg-

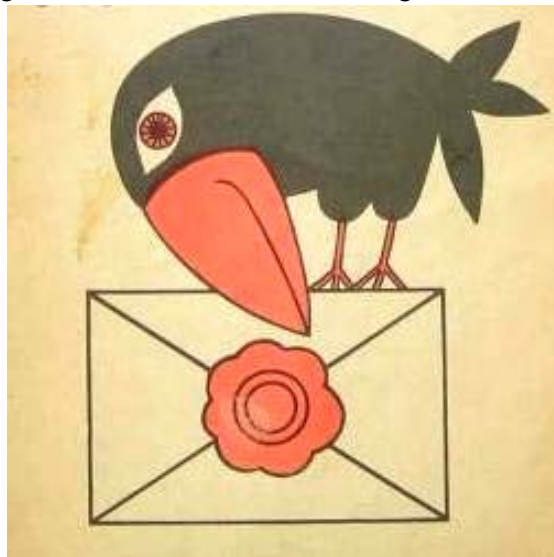
fordult, 96 dollárt gyűjtött össze, amit egy borítékba rakott és elküldte az asszonynak. A nap folyamán az összes dolgozó forrón izzó lélekkel gondolt Ednára, és az ebédre, amit meg tud osztani barátaival.

A Karácsony eljött és elmúlt. Néhány nappal később egy másik levél jött ugyanattól az idős hölgytől Isten számára. Minden dolgozó körbегyűlt miközben a levelet bontották ki.

Ez volt a levélben:

Istenem, hogy hálálhatom meg valaha is eléggé mindazt, amit tettél értem? A Te szeretetajándéknak köszönhetően pompás ebédet készítettem barátaimnak. Kellemes napunk volt, és beszámoltam nekik a Te csodálatos ajándékról. Aproó! 4 dollár hiányzott! Azt gondolom, hogy azok a huncut postások voltak. Baráti üdvözlettel: Edna.

Forrás: <http://hu.shvoong.com/humanities/>

Miért hajtunk?

És azután mi lenne?

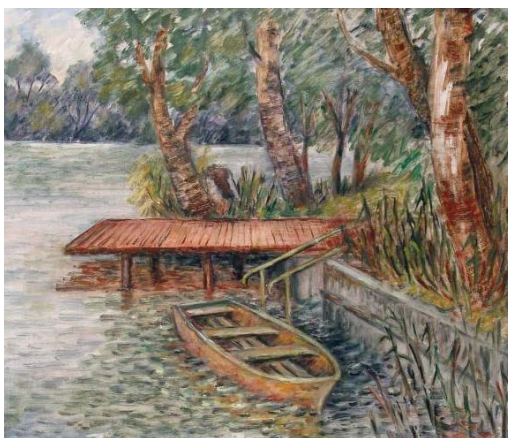
A halász hazatér fatörzsből vajt csónakján, és találkozik egy külföldi piackutató szakemberrel, aki ebben a fejlődő országban dolgozik. A piackutató megkérdezi a halásztól, hogy miért jött haza olyan korán. A halász azt feleli, hogy tovább is maradhatott volna, de elég halat fogott ahhoz, hogy gondoskodjon a családjáról.

– Egyébként mivel tölti az idejét? – kérdezi a szakember.

– Hát, például halászatok. Játsszom a gyerekeimmel. Amikor nagy a forróság, lepihenünk. Este együtt vacsorázunk. Összejövünk a barátainkkal és zenélünk egy kicsit – feleli a halász.

A piackutató itt közbevág:

– Nézze, nekem egyetemi diplomám van, és tanultam ezekről a dolgokról. Segíteni akarok magának.

Hosszabb ideig kellene halásznia. Akkor több pénzt keresne, és hamarosan egy nagyobb csónakot tudna vásárolni ennél a kis kivájt fatörzsnél. Nagyobb csónakkal még több pénzt tudna keresni, és nem kellene hozzá sok idő, máris szert tudna tenni egy több csónakból álló vonóhálos flottára.

– És azután? – kérdezi a halász.

– Azután ahelyett, hogy viszonteladón keresztül árulná a halait, közvetlenül a gyárnak tudná eladni, amit fogott, vagy beindíthatna egy saját halfeldolgozó üzemet. Akkor el tudna menni ebből a porfészekből Cotonouba, Párizsba vagy New Yorkba, és onnan irányíthatná a vállalkozást. Még azt is fontolóra vehetné, hogy bevezesse a tőzsdére az üzletet, és akkor már milliókat kereshetne.

– Mennyi idő alatt tudnám ezt elérni? – érdeklődik a halász.

– Úgy 15-20 év alatt – válaszolja a piackutató.

– És azután? – folytatja a kérdezősködést a halász.

– Ekkor kezd érdekessé válni az élet – magyarázza a szakember – Nyugdíjba vonulhatna. Otthagyhathná a városi rohanó életformát, és egy távol eső faluba költözhetne.

– És azután mi lenne? – kérdezi a halász.

– Akkor volna ideje halászgatni, játszani a gyermekeivel, a nagy forróság idején lepihenni, együtt vacsorázni a családjával és összejönni a barátaival zenélni kicsit...

Erre a halász: – Én most is ezt csinálom!

„Azoknak pedig, akik e világban gazdagok, parancsold meg, hogy ne legyenek gögősek, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk.” (1Tim 6,17)

Forrás: Internet, Közreadta: Bencsikné Zsuzsa

FELHÍVÁS

Kedves Testvérek!

Ahogy már a legutóbbi tanácskozási órán és virágvasárnap is hirdettük, újtára indítottunk a gyülekezetben egy ima- és böjtláncot. Ennek célja a gyülekezetünk lelkipásztor-kérdésében Isten akaratának még intenzívebb keresése, tudatosan vállalt egyéni és közös elcsendesedés, a Lélek vezetésére való figyelés érdekében. A böjt nem Isten zsarolását jelenti, hanem azt, hogy igazán szoros közösségbe kerülünk Vele, nagyon odafigyelünk rá, hallgatunk az ő hangjára, akaratára. Hiszem, hogy ez a hozzáállás különösen is fontos ebben a kérdésben, gyülekezetünk jelenlegi, pásztornélküli helyzetében.

A feliratkozók vállalják, hogy minden nap imádkoznak a lelkipásztor-kérdés megoldásáért. Emellett pedig böjtölnek: vagy nem esznek a feliratkozott időpontban, vagy, ha speciális böjtre jelentkeznek, akkor valamilyen más jellegű böjtot választanak (például bizonyos ételeket vagy más élvezeteket kerülnek egy időszakban).

Feliratkozni az imaházban is fel lehet, a lépcsőházban a párkányra lesz kitéve a lap, vagy lehet Interneten is jelentkezni, a gyülekezet honlapján, a fórumban megtalálható a link, bizalmas formában, csak az adott linket ismerők számára látható módon.

Lehet jelentkezni új időpontokra is, bárki automatikusan beírhatja magát. Igyekszünk a két listát folyamatosan harmonizálni egymással. Előfordul, hogy egy időpontban többen is böjtölnek, természetesen ez nem baj!

Remélem, hogy mindannyiunk számára áldás lesz a részvétel ebben az ima- és böjtláncban, és áldássá válik a teljes gyülekezetünk számára.

Testvéri szeretettel: *Sonkoly Tamás*

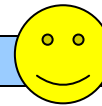

Május harmadik vasárnapján bemerítésre készülünk gyülekezetünkben. Eddig hatan jelentkeztek, de Istennél semmi sem lehetetlen, hogy többen legyenek a bemerítő medencében. Imádkozzunk azokért, akiknek már eldőlt a szívükben, hogy követik Jézust, hogy szép és áldott alkalom legyen ez az ünnepség, másokat is megtérésre készítető. És imádkozzunk azokért is, akik még vívódnak, hogy Isten segítse őket a döntéshozatalban!

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.” (Tit 2,11-14)

GYERMEKOLDAL

Kedves Gyerekek!

A januári-februári rejtvények helyes megoldásait és a színezéseket a lépcsőházi táblán láthatjátok.

Akik jutalomban részesülnek:

Ádány Barnabás és Zsófia, Boda Zsolt, Egyed-Kiss Dániel és Márk, Kiss Zoltán, Zákány Árpád, Zsigovics Benjámín és Dorina.

Tudom, hogy kicsit hosszú idő telt el az előző újság óta, de most újra foglalkozhattok a Biblia alapján készült rejtvényekkel. Tehát következzenek az új feladatok, amelyeket a szokásos módon, *Isten előtti jó lelkiismerettel*, és ha nagyon szükséges, akkor egy kis szülői segídlettel oldjátok meg.

Megfejtéseiteket **május 8-ig** dobjátok be a szokásos dobozba. Minden gyermek, aki jól dolgozott, jutalmat kap.

Boldog születésnapot!

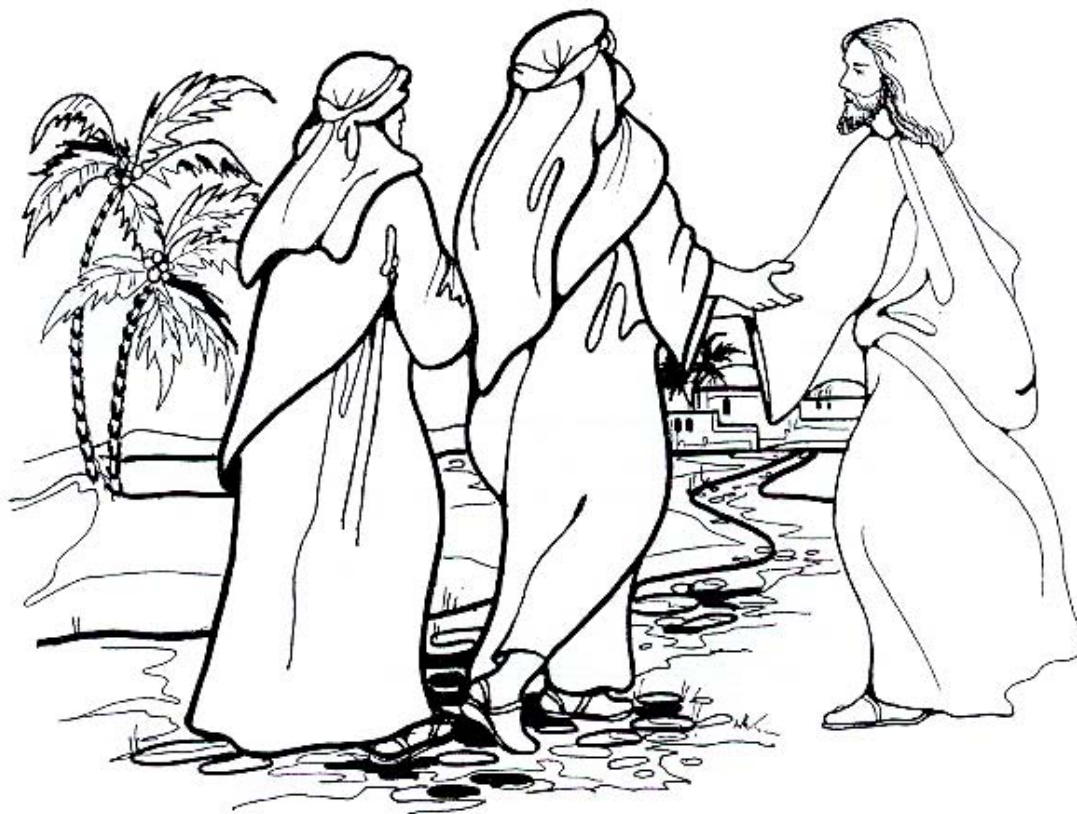
Szeretettel köszöntjük (utólag) a márciusi szülinaposokat, és az egyetlen áprilisi szülinapost!

*Ádány Anna (márc. 4.), Ádány Balázs (márc. 11.),
Ádány Rebeka (márc. 12.), Gulyás Johanna (márc.19.),
Egyed-Kiss Márk (ápr. 18.)*

Á.J.

Óvodások (7 év alatt)

Ezen a képen a feltámadt Úr Jézust láthatjátok, aki két olyan tanítványnak jelent meg az Emmausba vezető úton, akik először nem is ismerték fel. Majd amikor megérkeztek otthonukba, és az asztalnál az Úr Jézus megtörte a vascorához a kenyeret, akkor csodálkoztak rá arra, hogy az Úr Jézus ül ott velük. Színezzétek ki a rajzot, majd a kivágott képet (a nevetekkel együtt) dobjátok be a szokásos dobozba!

Forrás: reformatus.hu

Kisiskolások (7-11 év)

Ebben a betűrejtvényben egyetlen szót kell megkeresnetek, de azt többször is! A kiindulási pont a négyzetháló közepe. Innen kell elindulnotok, és azt a bizonyos szót (ami természetesen húsvéthoz kötődik), minél többször megkeresnetek, közben a betűket áthúznótok Nem csak L alakban fordul elő! Azt, hogy melyik ez a szó, és hogy hány-szor találtátok meg, írjátok az alsó vonalra. A kivágott (kiszínezett) rejtvényt dobjátok be a szokásos dobozba!

T	Z	S	E	S	Z	T
Z	S	E	R	E	S	Z
S	E	R	E	R	E	S
E	R	E	K	E	R	E
S	E	R	E	R	E	S
Z	S	E	R	E	S	Z
T	Z	S	E	S	Z	T

Megfejtés:

Nagyiskolások (11 év felett)

Ebben az egyszerű rejtvényben a megoldást a vízszintes, sötétebbre színezett sorban találjátok meg. Meghatározása: Ezt várja Jézus minden követőjétől. A függőleges sorokban, a világosabbra színezett kockákba kell beírni a lenti meghatározásokat. Az elkészült rejtvényt vágjátok ki, és dobjátok be a szokásos dobozba!

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

1. Jákób egyik fia – 2. A gondolkodás központja – 3. ...-főz – 4. Fohász – 5. A Lélek gyümölcsének egyik sze-me – 6. Az Ószövetség egyik nagy prófétája (nincs könyve) – 7. Jézus hétköznapi foglalkozása – 8. Jézus is ezt tette Jeruzsálem felett – 9. Valamikor vámszedő volt – 10. Isten beszéde – 11. Az első főpap – 12. Tagadószó – 13. A Lélek gyümölcsének másik szeme – 14. Kötőszó.

Megfejtés:

Forrás: <http://matenerita.lapunk.hu/?modul=mcsop&a=46752> Közreadta: Zsigovics Géza

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel
köszöntjük
(utólag)
márciusban
született
testvéreinket!

Baranyai Jánosné (márc. 1.)
Zsigovics Virág (márc. 9.)
Illés Károlyné (márc. 10.)
Kőszegi Józsefné (márc. 10.)
Galambos Sándorné (márc. 11.)
Kiss Pál (márc. 13.)
dr. Novák Péterné (márc. 15.)
Pomázi Lászlóné (márc. 20.)
Simon Ildikó (márc. 25.)

„Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek.” (Mt 6,33)

Emberi ítéletünk alapján vannak fontos és még fontosabb dolgok. Csak a sorrend nem mindegy. Valamit mondott erről az Úr Jézus: „Keressétek először Istennek országát”, ha Ő azt mondja, hogy a többi miatt nem kell aggódnod, akkor ne aggódj, mert Neki mindig igaza van. Az ember élete nem a vagyonban, a gazdagságban van.

Azt mondja az Úr Izráelnek: „Engem keressetek, és éltek!” (Ám 5,4). Emlékezzetek vissza, hogyan találtatok rá az Úrra, mit jelentett az Ő közelsége. Ha valami elválasztott Istentől titeket, mert a fontossági sorrend megváltozott, éreztétek, hogy nem tudtok nélküle élni, közeledtetek Hozzá, Ő is közeledett hozzátok, (Jak 4,8) Akinek köszönhetitek az életet, csak Őbenne lehet igazi élet. Jöjjetek, és adjátok oda magatokat teljesen az Úrnak!

Lukács Edit

Szeretettel köszöntjük áprilisban született testvéreinket!

Szabó Sándorné (ápr. 3.)	Ádány Orsolya (ápr. 15.)
Tapasztó Istvánné (ápr. 3.)	Menyhért Béláné (ápr. 16.)
Bányai Jozefína (ápr. 4.)	Simon Erika (ápr. 21.)
Boda Péter (ápr. 4.)	Lippai Gábor (ápr. 25.)
Uri Ildikó (ápr. 6.)	Zákány Csaba (ápr. 26.)
Nagy Lajos (ápr. 8.)	Juhász Béla (ápr. 28.)
Ádány Ferencné (ápr. 10.)	Sztasák Mihály (ápr. 30.)
Tokaji Istvánné (ápr. 14.)	

„Jézus látott egy Máté nevű embert a vámnál ülni. Szólt neki: Kövess engem! Az felállt és nyomába szegődött.” (Mt 9,9)

Az Úr Jézus mindig úton volt, és megszólított embereket. Az Ő számára minden ember fontos volt. Meglátta a vámszedő Mátét és szólt neki, hogy kövesse Őt. Azonnal felállt az asztaltól, nem számított neki az ottmaradt pénz, szabadon követte Jézust. Bátran letelepedett Jézus mellé, nem zavarták a körülmények. A vámszedőasztaltól teljesen felállt, és teljesen leült Jézus mellett. A régi életnek hátat fordított. Nekünk is fel kell állnunk attól a dologtól, ami elválaszt minket az Úrtól. Máté meglátta Jézusban az értéket, ami sokkal több, mint a pénz, vagy egyéb. Ti is lássátok meg Jézusban azt, hogy nélküle nem érdemes élni. Iránta való szenvedélyetek mozgassa szíveteket és teljes engedelmességgel kövessétek Őt! Kívánom, hogy mindig képesek legyetek otthagyni a régi életmódokat egy jobbért. Ha teljes szívvel számoljátok fel a régit, akkor a helyreállítás is teljes lesz.

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- Vasárnap:
9,15 óra: imaóra, barátkozók alkalmak (Palacsintázó), törekvők alkalmak, gyerekeknek bibliakör
10 óra: Istentisztelet
17 óra: Istentisztelet
 - Csütörtök: 18,30 óra: Bibliaóra
 - Péntek: 18 óra: Ifjúsági alkalom
- Minden hónap 2. vasárnapján, a délelőtti istentisztelet után Közös-

ségi Vasárnap: kávé, tea, sütemény és lelkes testvéri beszélgetések.

Minden hónap 3. vasárnapján a délutáni istentiszteletet a Kamaraderdei Idősek Otthonában tartjuk.

Betegeink

Baranyai János
Bódi Lászlóné
Kádárné Kőszegi Mariann
Lippai Gábor
Menyhért Béláné
Ökrös Sándor
Szabó Sándor

Szabó Sándorné
özv. Takács Sándorné
(Kiskőrösi Szeretetház)

„Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhöz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.” (Mt 25,34-36)

Szerkesztette: Ádány Judit és Kolozs Nagy János

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu